

ливерята покрыва сичко, тѣ глѣдахъ на новопришедшия като на робъ даденъ тѣмъ за личното имъ служеніе. Сичкы прочее го употребявахъ като такъвъ, и въ нѣколко дни Пикильо станъ слуга на сичкитѣ обитатели на палата. А той, който бѣше гордъ, и найвече не бѣ навикнълъ да слугува, скоро осѣти отвращеніе къмъ неравното туй расподѣляне на службытѣ, и щомъ намѣряше благовреміе да ги избѣгне, не го пропушаше.

Намѣрваше ли вратата на кѣщата отворены? исхвъркваше тосъ часъ за да подыше въздуха на свободата, на улицата сирѣчь. Изъ найнапредъ той са затече въ гостинницата на Златото Слънце за да види първия си пріятель, Петралби. Но той бѣ излѣзълъ отъ тамъ и не знаяхъ що е станълъ. Но почеститѣ по друго отношеніе, той позна, или помисли че позна нѣкои отъ младытѣ войны които преди три години бѣхъ служили подъ командата му, во времето на първия му походъ по улицитѣ на Пампелува, и разговорытѣ съ тѣхъ му са виждахъ много попочтены и попріятны отъ тѣзи съ слугытѣ на палата.

Много пѣти подиръ връщаньето си, сеньоръ Пауло го егълчаваше строго, но нито глѣчкытѣ, нито построгы нѣкои аргументы докарахъ слѣдствіе. Напротивъ, Пикильо негодуваше за тѣзи тиранія отъ слугытѣ, и предпочиташе тѣзи на намѣстника, която ще припознаваше може бы като законна. Естествово не са пресъздава въ кратко време, а неговото бѣше естество на циганинъ, което имаше нужда отъ широкъ небосклонъ; има свойства, които, приличны на нѣкои дървета, не са развивать, освѣтъ на открыто мѣсто. Сеньоръ Пауло слѣдователно съчини единъ видъ мемоаръ, съ който казваше че, за непослушаніе и невниманіето му, Пикильо не може да са образува, че не стои въ кѣщи, и заключаше мемоара си съ предложеніе да са исплди.

Намѣстникътъ обѣдваше когато пріе грѣмоносното туй прошеніе, което двѣтъ момичета са затруднявахъ да повѣрвать.

« Що казвате, дѣца мои? »